

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014201729
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201729.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobkyne : Leder & Schuh SK spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 18, IČO : 35 832 932, právne zastúpená : Wolf & Linden s. r. o., so sídlom v Stupave, Dlhá 2368/4, IČO : 47 231 742, proti žalovanej: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovanej z 29. septembra 2014 č. SK/0227/99/2014, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. novembra 2017 č. k. 1 S 221/2014-80, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanej.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom zo 16. novembra 2017 č. k. 1 S 221/2014-80 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zrušil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku rozhodnutie žalovanej z 29. septembra 2014 č. SK/0227/99/2014 (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovanej“), ktorým Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej aj ako „žalovaná“) zamietla odvolanie účastníka správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) a potvrdila rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Žilinský kraj z 03. februára 2014 č. P/0367/05/2013 (ďalej aj ako „rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy“), ktorým Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Žilinský kraj (ďalej aj ako „prvoinštančný orgán verejnej správy“) rozhodla že účastníkovi správneho konania (žalobkyni v konaní pred správnym súdom) ukladá podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokutu vo výške 800 eur, ktorú je účastník konania povinný zaplatiť do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty „pre nedodržanie povinností predávajúceho podľa § 12 ods. 2 - v zmysle ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť, aby ním predávané výrobky boli označené údajmi o spôsobe jeho použitia a údržby (t. j. o účele použitia v súvislosti a jej druhom),

keď kontrolami dňa 12.11.2013 a 28.11.2013 bolo zistené, že v ponuke spotrebiteľom sa nachádzalo 12 druhov obuvi v hodnote 6 484,75 eur, pričom tieto výrobky neboli označené údajmi o spôsobe ich používania a údržby (t. j. údajmi o účele použitia obuvi v súvislosti s druhom obuvi) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov“. Správny súd žalobkyni priznal proti žalovanej úplnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 1, § 12 ods. 1 a ods. 2, § 20 ods. 1 a § 24 ods. 1 a ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a skonštatoval, že na základe podanej žaloby preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovanej, oboznámením sa s obsahom administratívneho spisu, vrátane rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy, a to v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe.

3. Ďalej správny súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovanej, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu mal správny súd za nesporne preukázané, že 12. novembra 2013 a 28. novembra 2013 v prevádzke Obuv Humanic, Leder & Schuh SK spol. s r.o., OC Aupark, Žilina pri šetrení spotrebiteľského podnetu evidovaného pod č. P-923/2013 vykonali inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie kontroly, pri ktorých boli zistené nedostatky, za ktoré zodpovedá predávajúci, konkrétne išlo o nezabezpečenie povinnosti predávajúceho podľa § 12 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď predávajúci nezabezpečil, aby ním ponúkané a predávané výrobky boli označené údajmi o spôsobe jeho použitia a údržby. Bolo preukázané, že v ponuke sa nachádzalo 12 druhov výrobkov obuvi v hodnote 6.484,75 eura, ktoré neboli označené údajmi o spôsobe používania a údržby, o účele použitia obuvi v súvislosti s jej druhom ani aspoň na jednom pol páre obuvi, ani na obale.

4. Následne správny súd uviedol, že jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia.

5. Správny súd ďalej poukázal na ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku a uviedol, že i keď citované zákonné ustanovenie explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybné i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené.

6. Rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 800,- eur je potrebné, vzhľadom na vyššie uvedenú konštatáciu správneho súdu, považovať za rozhodnutie trestného charakteru a takýmto rozhodnutím je teda i rozhodnutie o správnom delikte, a preto je nevyhnutné vymedziť presne vo výrokovej časti, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne

uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok. Vo výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy je síce formulovaný spôsob spáchania správneho deliktu aj čas, avšak skutok nie je dostatočne určitý a to vo vzťahu k akému konkrétnemu výrobku sa žalobca dopustil nedodržania povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 12 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Zo znenia výroku rozhodnutia totiž nevyplýva, pri ktorých druhoch výrobkov - obuvi malo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, keďže žalovaná len konštatovala, že v ponuke spotrebiteľom sa nachádzalo 12 druhov obuvi v hodnote 6.484,75 eura, pričom tieto výrobky neboli označené údajmi o spôsobe ich používania a údržby. Presná špecifikácia týchto typov obuvi s uvedením značky obuvi, čísla artikla a ceny je uvedená len v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

7. Podľa názoru správneho súdu absencia špecifikácie druhov výrobkov obuvi vo výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy spôsobuje neurčitosť skutku vytknutého v žalobou napadnutom rozhodnutí. Preto keď žalovaná vo výroku rozhodnutia nešpecifikovala konkrétne druhy výrobkov, pri ktorých malo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, ani len názov obuvi, táto skutočnosť má za následok nepreskúmateľnosť výroku žalobou napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov správny súd uzavrel, že rozhodnutie žalovanej je nezákonné pre jeho nepreskúmateľnosť.

8. Napokon správny súd uviedol, že je potrebné odmietnuť argumentáciu žalovanej, že postačujúce je, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia, pretože ako správny súd už vyššie konštatoval, iba výrok rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania.

9. Žalobkyňa v žalobe ďalej namietala, že výška uloženej pokuty prvoinštančným orgánom verejnej správy ani žalovanou nebola odôvodnená a preto žalobca zastával názor, že rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné. Pri ukladaní sankcií za správne delikty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej, generálnej, výchovnej, preventívnej a represívnej, pričom každú sankciu treba diferencovať a individualizovať. Okrem toho treba podotknúť, že v prípade uloženia pokuty rozhodnutie správneho orgánu vyžaduje podrobné zdôvodnenie konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uloženie sankcie v určitej výške. Hoci pokuta v danom prípade bola stanovená voľnou úvahou žalovanej v spodnej hranici zákonnej sadzby od 0 eura do 66.387,83 eura a stanovená výška pokuty nevybočila z medzí a hľadísk stanovených v zákone, žalovaná sa riadne nezaoberala otázkou posúdenia miery primeranosti výšky uloženej pokuty. Z rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho preskúmania nevyplýva, prečo je za porušenie právnej povinnosti žalobkyne primeraná pokuta vo výške 800,- eur. Rovnako z rozhodnutia žalovanej správny súd nezistil, či množstvo a hodnota výrobkov, ktoré neboli označené údajmi o spôsobe ich používania a údržby, mali vplyv na výšku uloženej pokuty. Správny orgán pri rozhodovaní o výške pokuty sa nevysporiadal s námietkou, že písomne a aj ústne žalobkyňa informovala spotrebiteľa o skutočnostiach vyžadovaných ustanovením § 12 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., nie však ako konštatovala žalovaná, včas. Taktiež žalovaná ako aj prvoinštančný orgán verejnej správy neodôvodnili uloženie sankcie z hľadiska následkov porušenia povinnosti.

10. Správny súd sa preto stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že z rozhodnutia žalovanej nie je zrejmé ako bolo pri určení výšky pokuty s ohľadom na mieru spoločenskej nebezpečnosti zistených nedostatkov zohľadnené, že žalobkyňa informácie podľa § 12 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. v skutočnosti poskytuje, pričom jediným údajným porušením je podľa názoru až žalovanej (nie prvoinštančného orgánu verejnej správy), čas poskytnutia predmetných informácií.

11. Správny súd ďalej uviedol, že žalovaná sa podľa názoru súdu dostatočne so všetkými zákonnými kritériami uloženia pokuty vo svojom odôvodnení nezaoberala. V zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Sžo 204/2010, sp. zn. 2 Sžp 16/2011) v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto

rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Uplatnenie princípov dobrej správy v právnej praxi znamená, že každé rozhodnutie musí byť náležite odôvodnené, aby bolo transparentné a preskúmateľné. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti správny súd dospel k záveru, že rovnako rozhodnutie žalovanej v časti zaoberajúcej sa výškou uloženej sankcie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a žalobkyňou vznesená námietka je preto opodstatnená.

13. Správny súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku preskúmané rozhodnutie žalovanej zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

14. V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaná postupovala v intenciách rozhodnutia správneho súdu s tým, že bude úlohou žalovanej vo veci opätovne konať a rozhodnúť vzhľadom na vyššie uvedený právny názor správneho súdu, ktorým podľa ustanovenia § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

15. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a v konaní úspešnej žalobkyni priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia.

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej

16. Žalovaná podala proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalovanej“), v ktorej sa domáhala aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie a vrátil vec správemu súdu na ďalšie konanie a žalobkyni nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalovaná napadla rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Žalovaná v podanej kasačnej sťažnosti uviedla, že zastáva názor, že správny súd nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec, keď v danom prípade dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej je nezákonné pre jeho nepreskúmateľnosť, nakoľko žalovaná vo výroku rozhodnutia nešpecifikovala konkrétne druhy výrobkov, pri ktorých malo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu. Žalovaná má zároveň za to, že správny súd dospel k nesprávemu právemu záveru prejednávanej a rozhodovanej veci, keď taktiež uviedol, že rozhodnutie žalovanej v časti zaoberajúcej sa výškou uloženej sankcie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

18. Žalovaná následne poukázala na ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku a uviedla, že má za to, že výrok rozhodnutia žalovanej je v súlade so zásadou právnej istoty rozhodnutí správnych orgánov. Žalovaná zdôrazňuje, že hoci § 47 Správneho poriadku vymedzuje obligatórne náležitosti rozhodnutia správneho orgánu, je dôležité chápať rozhodnutie ako univerzálny celok. Žalovaná vylučuje tvrdenie, že absencia špecifikácie druhov výrobkov obuvi vo výroku napadnutého rozhodnutia spôsobuje neurčitost' skutku, a že rozhodnutie je z uvedeného dôvodu nezákonné pre jeho nepreskúmateľnosť. Žalovaná sa nestotožňuje s názorom správneho súdu, nakoľko podľa ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku musí byť výrok formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Na základe uvedeného ustanovenia zákona nie je žiaduce, aby boli vo výroku rozhodnutia konkrétne individualizované druhy výrobkov, keďže vo väčšine prípadov sa pri vykonanej kontrole zistí značný počet druhov, ktoré nespĺňajú zákonom stanovené požiadavky. V

predmetnom prípade sa jednalo o 12 druhov výrobkov, t. j. konkrétnou individualizáciou týchto výrobkov s uvedením počtu párov, značky, čísla artiklu a predajnej ceny, by výrok rozhodnutia nespĺňal požiadavku stručnosti, ba práve naopak, takto formulovaný výrok by mohol pozostávať aj z niekoľkých strán. Z výroku musí byť predovšetkým zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia správny orgán rozhodol. Z rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy je zrejмый čas a miesto porušenia zákonnej povinnosti, konkrétne ustanovenie zákona, ktoré žalobkyňa porušila a počet výrobkov a ich celková hodnota. Takto špecifikovaný výrok dostatočne identifikuje porušenie právnej povinnosti žalobkyne tak, aby nemohlo byť zameniteľné s iným a v budúcnosti nenastali okolnosti z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Žalovaná má za to, že v zmysle vyššie uvedeného výrok spĺňa zákonné požiadavky a predmetné rozhodnutie bolo vydané na základe zákona a v jeho medziach.

19. Žalovaná v súvislosti s uvedeným taktiež uvádza, že v žiadnom prípade nemôže dôjsť k záмене skutku s iným skutkom, nakoľko výrok formulovaný správnym orgánom je dostatočne presný, určitý, stručný a úplne vyjadruje vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Tiež spĺňa požiadavku na vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vyplýva. Skutočnosť, že výrok rozhodnutia neobsahoval konkrétne individualizované výrobky nespôsobuje automaticky nezákonnosť rozhodnutia. Žalovaná považuje tiež za potrebné uviesť, že podľa plánu práce Slovenskej obchodnej inšpekcie, nemôže nastať taká situácia, že by rôzne dvojice inšpektorov, ktorí vykonávajú kontrolu, vykonávali v ten istý deň kontrolu u rovnakého predávajúceho v totožnej prevádzkarni. Žalovaná zároveň poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa od začiatku správneho konania vzhľadom k charakteru jej obrany nemala pochybnosť, o akom skutku je vedené správne konanie, ktorého sa mala dopustiť, a ktoré je jej kladené dozorujúcim orgánom za vinu.

20. V danej súvislosti žalovaná dáva do pozornosti, že pokiaľ aj orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógiu legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným hmotnoprávnym predpisom zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným predpisom Správny poriadok.

21. Na podporu vyššie uvedených tvrdení dáva žalovaná do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Sžo 233/2009, v ktorom súd vyslovil právny názor, že : „Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že skutok nebol vo výroku rozhodnutia náležite individualizovaný, najvyšší súd uvádza, že výrok prvostupňového rozhodnutia obsahoval miesto a čas porušenia zákonných povinností, uvedenie konkrétnych ustanovení zákona, ktoré žalobca porušil a vymedzenie výrobkov, u ktorých boli zistené porušenia zákona, čo do celkového počtu ich druhov a ich celkovej hodnoty uvedenej v slovenských korunách. Takéto vymedzenie skutku možno považovať za dostatočne konkrétne, vylučujúce možnosť zámeny prejednávaneho skutku s iným skutkom. Skutočnosť, že označenie kontrolovaných výrobkov ich konkrétnym názvom a cenou, prípadne iným individualizovaným opisom, je obsahom odôvodnenia rozhodnutia, ale nie je obsiahnuté vo výroku rozhodnutia, nemusí automaticky spôsobiť nezákonnosť tohto rozhodnutia.“.

22. Podľa žalovanej rozhodnutie v plnom rozsahu spĺňa všetky náležitosti výroku rozhodnutia, a teda sú v ňom presne špecifikované skutky s uvedením miesta, času a spôsobu ich spáchania spolu s právnym vyhodnotením. Argumentácia správneho súdu, že absencia špecifikácie druhov výrobkov obuvi vo výroku žalobou napadnutého rozhodnutia spôsobuje neurčitosť skutku vytknutého v žalobou napadnutom rozhodnutí, sa nezakladá na právne relevantnom základe. Skutočnosť, že vo výroku rozhodnutia správneho orgánu nie sú uvedené konkrétne druhy výrobkov nemôže zakladať nezákonnosť či nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia, a to už s poukazom na vyššie citované obsahujúce náležitosti výrokovej časti rozhodnutia.

23. Žalovaná nesúhlasí ani s tvrdením správneho súdu, že sa vo svojom odôvodnení rozhodnutia dostatočne nezaoberala so všetkými zákonnými kritériami uloženia pokuty. Žalovaná považuje skutkový stav za jednoznačne preukázaný, správne právne posúdený a pokuta bola uložená žalobkyňi oprávnene a

v súlade so zákonom. Čo sa týka výšky pokuty, žalovaná je toho názoru, že jej uloženie správny orgán dostatočne odôvodnil a je primeraná povahe skutku. Žalovaná si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať nato, že z hľadiska miery zavinenia správny orgán prihliadol na skutočnosť, že žalobkyňa ako predávajúca, ktorá predáva výrobky konečnému spotrebiteľovi, nesie objektívnu zodpovednosť za dodržanie všetkých zákonom stanovených podmienok predaja výrobkov bez ohľadu na okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Z hľadiska závažnosti porušenia povinnosti vyhodnotil správny orgán porušenie povinnosti žalobkyne ako veľmi závažné, nakoľko absencia údajov o správnom používaní výrobkov, ako aj o účele používania v súvislosti s jeho údržbou môže spôsobiť, že spotrebiteľ si nezvolí správny spôsob používania a údržby výrobkov a nie jeho vinou dôjde k znehodnoteniu výrobkov a vyhliadky na úspešnosť prípadného reklamačného konania by boli mizivé. Správny orgán zároveň prihliadal aj na následky porušenia povinnosti, t. j. že neoznačením odpredávanej obuvi v zmysle požiadaviek ustanovenia § 12 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci znížil rozsah práv spotrebiteľa, ktoré sú garantované zákonom. Žalovaná dáva do pozornosti, že vzhľadom k tej skutočnosti, že celková hodnota výrobkov, ktoré neboli označené v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, bola vysoká a dané porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa môže spôsobiť, že spotrebiteľ si nezvolí správny spôsob používania a údržby výrobkov a nie jeho vinou dôjde k znehodnoteniu výrobkov, je výška pokuty primeraná a zároveň zodpovedá zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

24. V zmysle ustanovenia § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta zohľadňuje charakter a povahu zistených nedostatkov a taktiež účel § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku. Žalovaná nemohla znížiť výšku uloženej sankcie ani ju zrušiť, nakoľko by potom vybočil z medzí ukladania pokút za obdobné porušenia právneho predpisu. Žalovaná sa však snaží v rámci správnej úvahy prihliadať na všetky okolnosti prípadu aj pri udeľovaní pokuty tak, ako tomu bolo aj v prípade žalobkyne. Na druhej strane je zo zákona viazaná, aby v rovnakých, resp. obdobných veciach rozhodovala podobne, pričom táto požiadavka platí aj pre ukládanie sankcií. Zároveň treba dodať, že na to, aby sankcia spĺňala aj represívnu zložku, musí byť citeľná v majetkovej sfére žalobkyne, nakoľko má pôsobiť ako trest (represia) za spáchanie iného správneho deliktu. Ak by totiž represívna zložka nebola citeľná, nemožno rozumne očakávať ani naplnenie ďalšej z funkcií pokuty, ktorou je prevencia, a to jednak do vnútra - vo vzťahu k zodpovednostnému subjektu, ktorý si po primerane uloženej sankcii, zodpovedajúcej zistenému nedostatku do budúcnosti rozmyslí, či znova poruší daný právny predpis, ale aj smerom navonok - vo vzťahu k ostatným podnikateľským subjektom, ktorých má odstrašiť od porušovania obdobnej povinnosti, ako v prípade žalobkyne.

25. Žalovaná má za to, že správny orgán pri určení výšky pokuty vychádzal z objektívnych zistení a prihliadol na všetky okolnosti prípadu, opatrenia uskutočnené zo strany žalobkyne a táto zodpovedá v plnej miere rozsahu a významu zistených nedostatkov.

26. V neposlednom rade má žalovaná za to, že správny súd sa vo svojom rozhodnutí obmedzil len na prerozprávanie administratívneho spisu, žaloby, vyjadrenia žalovanej k žalobe a posúdenie veci uzavrel konštatáciou, že absencia špecifikácie druhov výrobkov obuvi vo výroku žalobou napadnutého rozhodnutia spôsobuje neurčitost' skutku vytknutého v žalobou napadnutom rozhodnutí a z uvedeného dôvodu je rozhodnutie žalovanej nezákonné pre jeho nepreskúmateľnosť. Správny súd taktiež v posúdení veci uviedol, že rovnako rozhodnutie žalovanej v časti zaoberajúcej sa výškou uloženej sankcie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a žalobkyňou vznesená námietka je preto opodstatnená. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že správny súd v predmetnom odôvodnení rozhodnutia viackrát parafrázoval, ba až citoval niektoré skutočnosti uvedené žalobkyňou v žalobe. Správny súd sa podľa názoru žalovanej len stotožnil s argumentáciou žalobkyne uvedenou v žalobe, pričom sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s dôvodmi, ktoré ho viedli k odlišnému rozhodnutiu, keďže správny súd už v tej istej veci rozhodol 08. októbra 2015. Správny súd v rozhodnutí z 08. októbra 2015, sp. zn. 1 S 221/2014 žalobu zamietol a žalobkyňu nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 28. júna 2017, sp. zn. 6 Sžo 260/2015 rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel vo svojom rozhodnutí k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku a podľa ustanovenia § 221 ods. 2 Občianskeho

súdneho poriadku a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v odňatí možnosti účastníkovi konania konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa však vo svojom rozhodnutí nezaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

27. Žalovaná na základe vyššie uvedeného poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutím správneho súdu bol porušený princíp právnej istoty, ktorý patrí k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty. Súčasťou uvedeného princípu je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že rovnaké, resp. obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným a dostatočným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty. Žalovaná má za to, že rozhodnutie správneho súdu nebolo riadne a presvedčivo odôvodnené, nakoľko správny súd sa len stotožnil s argumentáciou žalobkyne uvedenu v žalobe.

III.

Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti

28. Žalobkyňa sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadrila listom z 27. januára 2018 a žiadala, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť žalovanej a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia žalobkyne.

29. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že sa s uvedenou argumentáciou žalovanej nestotožňuje a súhlasí s právnym názorom správneho súdu. Na podporu právneho názoru správneho súdu žalobkyňa uviedla, že žalovanou uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli už prekonané jeho ďalšou rozhodovacou činnosťou, ktorá nadväzuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európske právo a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

30. Žalobkyňa poukazuje na nasledovné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky : sp. zn. 9 Sžr 59/2013, sp. zn. 2 Sžo 53/2013, sp. zn. 2 Sžo 2/2012, sp. zn. 5 Sžf 85/2011, sp. zn. 8 Sžo 9/2012, sp. zn. 5 Sžo 46/2011, sp. zn. 6 Sžo 6/2008, sp. zn. 6 Sžo 239/2008, sp. zn. 3 Sžp 5/2008, sp. zn. 3 Szd 9/2009 a sp. zn. 6 Sžp 2/2010. Uvedené rozhodnutia tvoria konštantnú judikatúru, pokiaľ ide o špecifikáciu náležitostí výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu, ktorým sa ukladá sankcia za spáchanie správneho deliktu. Predmetné rozhodnutia majú spoločný základ v tom, že rozhodnutia o správnych deliktach považujú za rozhodnutia trestného charakteru. V takýchto rozhodnutiach o správnych deliktach je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok. Prítom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou. Výrok rozhodnutia musí preto obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší zásady administratívneho trestania. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádza z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských pri v a základných slobôd, z Odporúčania výboru

ministrov č R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) a jednoznačne zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy.

31. Z uvedenej argumentácie je teda podľa žalobkyne zrejmé, že zľahčovanie žalovanej, že síce orgány inšpekcie postupujú analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, to však neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, je absolútne vylúčené vo vzťahu k výroku rozhodnutia. Výrok rozhodnutia v trestnom konaní vždy obsahuje napr. v prípade krádeže jednoznačné špecifikovanie tovaru, ktorý bol predmetom trestnej činnosti jeho značkou, cenou a veľkosťou (v prípade obuvi), pričom táto špecifikácia nespôsobuje žiadne praktické ani iné problémy. Nie je daný žiadny právny ani iný dôvod, prečo by výrok rozhodnutí vydaných v správnom konaní mal mať iný kvalitatívny rozmer ako výrok rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, keď tak ako vyplýva z vyššie uvedenej argumentácia trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému a nie podobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Rovnako argument o údajnom väčšom počte strán, na ktorých má byť výrok napísaný, nie je presvedčivým právnym argumentom. Pre úplnosť je potrebné zdôrazniť, že Správny poriadok v znení neskorších predpisov je platný od 13. júla 1967. Vzhľadom na časový odstup je preto prirodzené, že ustanovenie § 47 Správneho poriadku je potrebné vykladať v súlade s vyššie uvedenou rozhodovacou činnosťou, ktorá nadväzuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európske právo a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a nie izolovane, ako keby k žiadnemu vývoju v ponímaní predmetnej právnej úpravy nedošlo. V tejto súvislosti si dovoľuje žalobkyňa poukázať na čl. 7 odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky o prednosti medzinárodných zmlúv pred zákonmi Slovenskej republiky.

32. Z vyššie uvedeného žalobkyňa vyvodzuje ten záver, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať prísne formálne náležitosti aké sa kladú na rozhodnutie vydané v trestnom konaní, keďže administratívne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter. Preto je treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona a Trestného poriadku. Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu a preto aj obsah výrokovej časti rozhodnutia o správnom delikte musí spĺňať prísne formálne náležitosti aké sa kladú na rozhodnutie vydané v trestnom konaní.

33. V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2010, sp. zn. 2 Sžo 233/2009, na ktoré poukázala žalovaná vo svojom rozhodnutí je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd v tom čase nevychádzal z tej skutočnosti, že rozhodnutia o správnych deliktoch sa považujú za rozhodnutia trestného charakteru. Tento záver vyplýva jednoznačne z odôvodnenia uvedené no rozhodnutia, kde najvyšší súd bez akéhokoľvek bližšej právnej argumentácie iba konštatuje, že vymedzenie výrobkov, u ktorých boli zistené porušenia zákona, čo do celkového počtu ich druhov a ich celkovej hodnoty uvedenej v slovenských korunách nespôsobuje neurčitnosť výroku. Pokiaľ by najvyššiemu súdu bola známa žalobkyňou citovaná judikatúra, musel by sa vysporiadať s jej závermi, inak by došlo k neodôvodnenému zvýhodňovaniu rozhodnutí o uložení sankcie za správny delikt vydaných Slovenskou obchodnou inšpekciou oproti iným rozhodnutiam o správnych deliktoch vydaných inými správnymi orgánmi. Najvyšší súd by totiž musel odôvodniť, prečo sa odchýlil od svojej konštantnej judikatúry a prečo sa iba v rozhodnutiach o správnych deliktoch vydaných Slovenskou obchodnou inšpekciou nevyžaduje prísna individualizácia skutku vo výroku rozhodnutia a naopak vo výroku rozhodnutí vydaných inými štátnymi orgánmi je takáto individualizácia nevyhnutná. Podľa názoru žalobkyne je však z citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu a z uvedenej argumentácie zrejmé, že takýto právny záver nemôže obstať.

34. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2012, sp. zn. 1 Sžd

26/2011, na ktoré poukazuje žalovaná v tej súvislosti, že je dôležité chápať rozhodnutie ako univerzálny celok, žalobkyňa uvádza nasledovné. Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil iný skutkový prípad a síce vyslovil právny názor k námietke, ktorý namietal svoju neistotu zapríčinenú tým, že žalovaná ako odvolací správny orgán opomenula vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vysloviť výrok k zvyšným častiam pôvodného rozhodnutia. Je evidentné, že predmetný skutkový stav citovaného rozhodnutia je iný ako skutkový stav tejto posudzovanej veci a jeho aplikácia je v tomto prípade vylúčená.

35. Žalobkyňa si zároveň dovoľuje poukázať na nejednotnosť rozhodovacej praxe Slovenskej obchodnej inšpekcie, a to na rozhodnutie Inšpektorátu so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj, číslo: P/98/2/2014 z 30. júna 2014, kde výrok rozhodnutia je formulovaný správne, pokiaľ ide o identifikáciu tovaru. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Slovenská obchodná inšpekcia nepostupuje rovnako pri špecifikácii skutkovej vety vo výroku rozhodnutia. Zároveň špecifikácia druhu tovaru vo výroku rozhodnutia v citovanom rozsahu nespôsobila to, že by výrok bol naformulovaný na niekoľkých stranách tak ako uvádza žalovaná v kasačnej sťažnosti. Argument o počte druhov výrobkov 7 alebo 12 je teda absolútne irelevantný a je citáciou predmetného rozhodnutia Inšpektorátu so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj vyvrátený.

36. Na základe vyššie uvedených právnych záverov je potom nutné odmietnuť argumentáciu použitú žalovanou, podľa ktorej postačí, aby označenie kontrolovaných výrobkov ich konkrétnym názvom a cenou a prípadne iným individualizovaným opisom boli obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia. Tak ako vyplýva z vyššie uvedenej argumentácie iba výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania.

37. Rovnako nemôže obstať argument žalovanej, že práve akýsi plán práce Slovenskej obchodnej inšpekcie má vylúčiť situáciu, že by rôzne dvojice inšpektorov vykonali v ten istý deň kontrolu u rovnakého predávajúceho v rovnakej prevádzkarni, čím sa má zrejme zabrániť vytvorením prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania. Uvedený plán je len akousi internou normou pre žalovanú a z neho nevyplývajú žiadne práva a povinnosti pre tretie osoby. Zároveň plánom žalovaná nezasahuje do práv a povinností účastníkov konania, ale je to až samotným rozhodnutím a zabezpečenie žalovanej, že práve tento plán zabráňuje vzniku spomínanej situácie je bezpredmetný a účelový.

38. Vo vzťahu k nepreskúmateľnosti výšky uloženej sankcie si žalobkyňa dovoľuje odkázať na odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

IV.

39. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

40. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

41. Podľa ustanovenia § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

42. Podľa ustanovenia § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom

chránených záujmoch.

43. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

44. Podľa ustanovenia § 454 Správneho súdneho poriadku na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

45. Podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V.

Právny názor kasačného súdu

47. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovanej podanej proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej z 29. septembra 2014 č. SK/0227/99/2014, ktorým Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie zamietla odvolanie účastníka správneho konania a potvrdila rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Žilinský kraj z 03. februára 2014 č. P/0367/05/2013, ktorým Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Žilinský kraj rozhodla že účastníkovi správneho konania ukladá podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokutu vo výške 800 eur, ktorú je účastník konania povinný zaplatiť do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty „pre nedodržanie povinností predávajúceho podľa § 12 ods. 2 - v zmysle ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť, aby ním predávané výrobky boli označené údajmi o spôsobe jeho použitia a údržby (t. j. o účele použitia v súvislosti a jej druhom), keď kontrolami dňa 12.11.2013 a 28.11.2013 bolo zistené, že v ponuke spotrebiteľom sa nachádzalo 12 druhov obuvi v hodnote 6 484,75 eur, pričom tieto výrobky neboli označené údajmi o spôsobe ich používania a údržby (t. j. údajmi o účele použitia obuvi v súvislosti s druhom obuvi) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.“.

48. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovanej vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu po tom, ako sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a predloženého súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 Správneho súdneho poriadku dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia správneho súdu.

49. Na úvod kasačný súd konštatuje, že v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie teória rozoznáva najmä trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktným je len také porušenie povinnosti (konanie či opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrená v znakoch skutkovej podstaty, pri iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte okruhom subjektov, ktoré sa môžu deliktu dopustiť. Výstižne to stanovuje zákonodarca v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v ustanovení § 2 ods. 1, ktorý definuje priestupok ako zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

50. Iné správne delikty majú svojou povahou najbližšie práve k priestupkom. V oboch prípadoch sa jedná o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (opomenutie). Oba druhy deliktov sú prejednávané v správnom konaní, len s tým rozdielom, že priestupky, hoci miera ich spoločenskej nebezpečnosti a škála a citeľnosť ukladaných opatrení či sankcií je obvykle nižšia než pri iných správnych deliktoch, majú vlastný a prísnejší (z hľadiska požiadaviek práva na spravodlivý proces) procesný režim ako iné správne delikty, hoci zásady trestania a konania o nich sú obdobné.

51. Súhrnne však treba zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a k tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z tohto odvodené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, teda či pôjde o oblasť súdneho či správneho trestania, je skôr vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexiou názorov spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov, záujmov a hodnôt, než systematickým prístupom k úprave verejnoprávnych povinností a zodpovednosti za ich porušenie. Kriminalizácia či naopak dekriminalizácia určitých konaní nachádza výraz v platnej právnej úprave a jej zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných na odhalenie, zistenie a dokázanie konkrétnych skutkov a v neposlednom rade i v prísnosti postihu ich pôvodcov. Preto nemožno podceňovať odlišnosti jednotlivých hmotnoprávnych úprav, ale najmä procesných pravidiel. Z týchto premís treba vychádzať pri posudzovaní nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí.

52. Podľa ustanovenia § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1). Široká oblasť iných správnych deliktov však takto jednoznačné vymedzenie náležitostí výroku rozhodnutia neobsahuje a spravidla, tak ako v posudzovanom prípade, odkazuje na Správny poriadok (§ 27 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). V prejednáwanej veci je preto rozhodné ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

53. Podľa ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahraďiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

54. Rozhodujúcou otázkou je, akú mieru špecifikácie vyžaduje pojem „rozhodnutie vo veci“ v prípade iných správnych deliktov. Vymedzenie predmetu konania (rozhodnutie vo veci) vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí podľa názoru kasačného súdu spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku, pretože vecou, o ktorej je rozhodované, je v danom prípade iný správny delikt a vymedzenie veci musí zodpovedať jej charakteru. V rozhodnutí trestného charakteru, ktorým je aj rozhodnutie o inom správnom delikte, je nevyhnutné postaviť naisto, za aké

konkrétne konanie je subjekt postihnutý - to možno zaručiť len presnou špecifikáciou údajov obsahujúcich popis skutku uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne, ako je tomu aj v prejednávanej veci, uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby skutok nemohol byť zamenený s iným konaním.

55. Podľa ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. výrobca je povinný označiť výrobok údajmi, ktoré pravdivo a úplne informujú predávajúceho o vlastnostiach dodaného výrobku; ak výrobca nesplní svoju povinnosť, výrobok označí dovozca, ak ani dovozca neoznačí výrobok, označí ho dodávateľ.

56. Z uvedeného vyplýva, že nezameniteľná špecifikácia skutku, musí spočívať aj v identifikácii výrobku tak, aby tento výrobok nebol zameniteľný s iným. Skutková veta obsiahnutá vo výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy obsahuje nasledovnú identifikáciu výrobkov : „12 druhov obuvi v hodnote 6 484,75 eur“. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom správneho súdu, že takáto identifikácia výrobkov je nepostačujúca a spôsobuje neurčitost' skutku, ktorého sa mala žalobkyňa dopustiť pri formulovaní výroku rozhodnutia. Riadne formulovaný výrok rozhodnutia, v ňom na prvom mieste konkrétny a nezameniteľný popis skutku, je nezastupiteľnou súčasťou rozhodnutia. Neobstojí preto kasačná námietka žalovanej, ktorá akcentuje na požiadavku stručnosti výroku rozhodnutia správneho orgánu.

57. Tiež nemožno priznať relevanciu kasačnej námietke žalovanej, ktorá vychádza z premisy, že rozhodnutie správneho orgánu je potrebné chápať ako univerzálny celok a postačí, ak presnú identifikáciu výrobkov obsahuje odôvodnenie rozhodnutia. Uvedenú úvahu kasačný súd odmieta a uvádza, že len z výroku rozhodnutia možno zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie či sankcia bola uložená, len porovnaním výroku rozhodnutia možno posudzovať prekážku veci rozhodnutej a len výrok rozhodnutia môže byť vynútený správnou exekúciou.

58. Ak žalovaná poukazuje na právne závery obsiahnuté v skoršom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2010, sp. zn. 2 Sžo 233/2009, k uvedenému kasačný súd dáva do pozornosti, že v tomto rozhodnutí sú obsiahnuté právne závery, ktoré boli už novšou rozhodovacou činnosťou kasačného súdu prekonané, čo potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázala sama žalobkyňa vo svojej obrane proti podanej kasačnej sťažnosti (napr. sp. zn. 9 Sžr 59/2013, sp. zn. 2 Sžo 53/2013, sp. zn. 2 Sžo 2/2012, sp. zn. 5 Sžf 85/2011, sp. zn. 8 Sžo 9/2012, sp. zn. 5 Sžo 46/2011, sp. zn. 6 Sžo 6/2008, sp. zn. 6 Sžo 239/2008, sp. zn. 3 Sžp 5/2008, sp. zn. 3 Szd 9/2009 a sp. zn. 6 Sžp 2/2010).

59. Ďalej však kasačný súd musí posúdiť dôsledky opomenutia špecifikácie skutku vo výroku rozhodnutia o inom správnom delikte. Správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej a rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správny súd zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy ak je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. S uvedeným posúdením kasačný súd nemôže súhlasiť. Nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť by bolo len rozhodnutie, ktoré by neobsahovalo špecifikáciu skutku ani vo výroku ani v odôvodnení rozhodnutia orgánu verejnej správy, prípadne za pristúpenia iných vád. Ak orgán verejnej správy neuvedie náležitosti, ktorými je skutok dostatočne a nezameniteľne identifikovaný, do výroku svojho rozhodnutia, hoci tieto skutočnosti sú súčasťou odôvodnenia tohto rozhodnutia, orgán verejnej správy podstatne poruší ustanovenie o konaní pred ním (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku), ktoré má vždy za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku.

59. Napokon musí kasačný súd venovať pozornosť aj námietke žalovanej, podľa ktorej neboli dané dôvody na to aby správny súd konštatoval nedostatočné odôvodnenie uloženej sankcie, konkrétne nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty.

60. Podľa ustanovenia § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä

na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

61. Kasačný súd po preštudovaní rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy konštatuje, že z odôvodnenia týchto rozhodnutí v časti výšky uloženej pokuty, zhodne s názorom správneho súdu, nevyplýva, ako pri určení výšky pokuty orgány verejnej správy zohľadnili charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti, najmä akým spôsobom sa vysporiadali so skutočnosťou, že žalobkyňa informácie podľa ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. spotrebiteľom poskytovala, avšak nie včas a zákonom stanoveným spôsobom. Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy je v časti výšky uloženej pokuty nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a správny súd preto správne vyslovil nezákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zrušil ich podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku.

62. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky žalovanej v podanej kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovanej podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

VI.

Trovy kasačného konania

63. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyni, ktorá mala v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, priznal nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Žalovanej nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže jej zo zákona za tohto výsledku konania neprináleží.

64. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.